

פג תיקפה באופן אוטומטי. מקץ שבוע קבלו הנשים המחאות בעלות תוקף והי והפעם בדקו את ההמחאה הירוקה מכל צד ואף עמדו על כך, כי יאמרו להן באיזה תאריך נחתמה...

דרכי חיים

אוישה כהה

בבית משפט השלום בתל-אביב, בין נאשמים, שוטרים, עורכי דין, קצינים וע" דים, מסתובבים במשך חצי יובל שנים כשה טפוסים, שהפכו חלק מהריהוט הדל והמרופט של בית המשפט. הם אינם עורכי דין, אינם שוטרים, לא עדים ואף לא נאשמים — הם ה"קיצורים" הנצחיים, המבלים את ימיהם בבית המשפט.

המפורסם ביותר מכל הטפוסים האלה הוא מוישה: בעל שער כסף, פנים מקומטים ושבעים שנה של עוני ודלות, בכל ביקר הוא עווב את חדרו הדל ומשך דרכו לבנין בית המשפט ראשית דרכו אל תא הנאשמים. שם הוא מחפש את "הפושע של היום". אח"כ הוא פונה אל לוח המודעות ועובר על רשימת המשפטים המעניינים. בשעה 9 הוא לוקח את מקורו במשפט המעניין אותו.

מוישה ידוע לכל באי בית המשפט: שופטים ונשפטים כאחד. הם מכירים אותו ואף מחליפים אתו קריצת עין. הוא יודע סעיפי חוק שלמים בעל פה. מוישה מסוגל לקבוע את עונשו המינימלי של הנשפט, עוד בתחילת המשפט, לשמע עברי רתו ועברו. לפעמים אפשר לשמוע אסיר שואל: "מוישה, כמה?"

את הערבים הוא מבלה בבתי קפה של העולם התחתון, בחברת פושעים מועדים. הוא יודע לספר על מבצעים בעבר ועל תכניות לעתיד, אבל כל ילד יודע, כי מוישה לא ישב אף פעם (כך הוא אומר), עברו נקי מכל חטא.

החידה היא, איך מתפרנס מוישה? איך ילי זה עדיין בזכות גפוליון הזהב, שקבל

מוישה קיביצ'ר קריצת עין

לפי דבריו, מהרצל. גם מוישה, כחצי תריסר אחרים, טוען בתקיפות "אני היי" תי עגלונו של הד"ר הרצל".

הארץ

במכונות או ברגל?

(מודעה:) כנוס פרדסנים. כל הפרדסים מוזמנים. (דבר")

צבי קקאו, תל-אביב

התחרות בתיהוננת.

שופט השלום בחיפה הוציא אתמול בגי יביה ברונס, שהיה מונח במחסן מס' 10 בנמל. (הבקר")

ציון חמויי, חיפה

מכניקה עברית!

מהנדסי הדרכים המעולים, אשר בקירס ג' בנאים, החלו לתכנן את הכביש הגדול בעל 8 מסלולי תנועה, מחירבת-שוראיסמו לג'בל-מושב-ערף. (קול הסטודנט")

שמעון גליק, חיפה

לבקר בארגון המושבים בת"א, בדאגו לתי- קון המצב, גילה את הבקתות ליד קיבוץ מעברות, חזר למושבו, שכר 4 מכוניות משא, העלה עליהם כ-150 נפשות, כראש המחץ להתיישבות במקום.

מערכה ושמה חרפה: כשהגיעו העולים לבקתות, פלשו לתוכן, נתקצו אנשי הקיבוץ, גרשו את העולים, העולם למי- כונית המשא, החזירוהו לצפון.

הון כך אכדו ארבעה ספרי תורה, שה- עילים הביאו עמהם, ונפצע נער תימני

אניסה סביטי, יומרה אבו דאהש, פרסיילודה

דמנות שלישי

אחד, ונעלבו עתונאים שנמנעו מגשת ע"י- חברי הקיבוץ.

אחר סיכום תלת מגמתי — הצדק עם אנשי מעברות, שהגנו על רכוש ידידיהם הערבים; הצדק עם אנשי גורן, שאבו מרצון לשפר את מצבם על דעת עצמם, או הוסחו ע"י גורמי חוץ, הצדק עם שניהם יחד, היה ברור לכל, כי אנשי "השומר הצעיר" לא נהגו ביד רכה בעולים, של- מעצם היו מוכנים, עוד לפני שלוש שנים, להילחם.

המעמד השלישי

"הדה מוש קוויס"

אנשים טובים, אנא עזרו לי להחזיר לישראל את סמיר בני, בן ה-13, הלומד בבית-הספר סיליוןא בבית-לחם, כי בלע" דנו איו חיי חיים! התחננה בדמעות שליש אניסה סביטי מואדי גיסנס בחיפה — אחת משתי הנשים הערביות הראשונות לישראל, שזכו לקבל את פרס עידוד ה- לודה של ראש הממשלה.

ששה בנים ושש בנות לאניסה סביטי. בעלה נתעזר בתאונת עבודה במחלקת הביוב של העירייה, ועל אשתו פרנסת כל המשפחה. אניסה פתחה קיוסק לירקות — אולם אין מה למכור... תודהה מקרב לב נתונה לממשלת ישראל ירום הודה — אלא שהיא חוזרת ושוטחת את בקשתה — יחזור לי בני!

יוסרה אבו דאהש, מקבלת הפרס הש- ניה, גם היא מפרנסת את בעלה הזקן והחולה. בתחילה התגוררה ברחוב השומר בחיפה ומכרה חלב ליהודים עם פרוץ הקרבות נמלטה לדליית על כרמל ועתה היא עובדת ככוכבת בהדר הכרמל.

"זוהי תרומה צנועה של ממשלת יש- ראל, שתעזור לה לחנך בנין להיות אנשי- אמת ושלום, אהבי אדם ונאמנים למדינת ישראל" — גאמר בשתי אגרות הברכה הכי- תובות עברית וערבית, שנמסרו למקבלות הפרסים בצירוף המחאה של 100 ל"ל לכל אחת. נראה כי יוסרה וסביטה לא התענינו ביותר באגרת הברכה — ההמחאה וכתה לתשומת לב רבה יותר, ברטט קדושה הטמינהו שתי הנשים עמוק בשמלותיהן —

"הדה מוש קוויס!" אמר הקופאי בבנק "אנגלו-פלשטינה" בחיפה, בערבית רצוצה, לאניסה וליוסרה שבקשו לגבות את דמי הפרס.

נרעשות ונדחמות רצו שתי הנשים בחזרה לבית הממשלה ושם התברר, כי ההמחאה אושרה לפני חדשים ועל כך

כזמנו כאתי ביחסים עם עלמה צעירה, וכתוצאה נכנסה להריון. הרסון מסביר להלן את השתלשלות הדברים, כיצד נפל קרבן כתוצאה מהתוצאה הנזיל. מכל הב" חינוה, אך בשל תום הלב של כותב הכרוז, הבא לספר לקהל את אשר אירע לו, הרי הפרשה כשלעצמה היא רגילה ביותר.

לפני שבועות מספר נתפרסמה ידיעה על אדם אחד, הושב נתניה, שחטף את ילדו מבית אמו, מסר את הילד למוסד, בעצמו הסתלק, ולבסוף נעצר על ידי המשטרה. עתה בא הרסון להכחיש את כל

הפרשה. הוא מספר, כי לאחר שאירע לו מה שאירע, נסו הורי הצעירה להפוך את המקרה למעשה אונס. לשם מה? כדי לסי- חוט ממנו כספים. ואולם הוא, האב, אף על פי שלא היה נשוי לעלמה, רשם את הילד על שמו ואפילו קרא לו בשם אביו המנוח, וכל זה מתוך "הכרה עמוקה שמתפקידי לדאוג לילד". יום אחד, מספר הרסון, החליט למסור את התינוק למוסד, כי ביחד עם האם הגיעו למסקנה, כי זהו הפתרון הטוב ביותר מאחר שהורי העלמה מתאכזרים לתינוק "הבלתי חוקי". הלך ועשה כן. לקח את התינוק ומסרו למוסד ויצ"ו והיה נכון לשלם עבור החזקתו.

ואו הודיעו אנשים על החטיפה. האיש נעצר, הילד הוחזר להורי העלמה, ובקרוב יתקיים משפט. הלך הרסון ופירסם את הכרוז בעל התוכן המזועזע והוא אומר: "אדרבא, יבוא מישהו ויוכיח, כי אין אני צודק, כי לא כן הדבר..."

הפרשה. הוא מספר, כי לאחר שאירע לו מה שאירע, נסו הורי הצעירה להפוך את המקרה למעשה אונס. לשם מה? כדי לסי- חוט ממנו כספים. ואולם הוא, האב, אף על פי שלא היה נשוי לעלמה, רשם את הילד על שמו ואפילו קרא לו בשם אביו המנוח, וכל זה מתוך "הכרה עמוקה שמתפקידי לדאוג לילד". יום אחד, מספר הרסון, החליט למסור את התינוק למוסד, כי ביחד עם האם הגיעו למסקנה, כי זהו הפתרון הטוב ביותר מאחר שהורי העלמה מתאכזרים לתינוק "הבלתי חוקי". הלך ועשה כן. לקח את התינוק ומסרו למוסד ויצ"ו והיה נכון לשלם עבור החזקתו.

ואו הודיעו אנשים על החטיפה. האיש נעצר, הילד הוחזר להורי העלמה, ובקרוב יתקיים משפט. הלך הרסון ופירסם את הכרוז בעל התוכן המזועזע והוא אומר: "אדרבא, יבוא מישהו ויוכיח, כי אין אני צודק, כי לא כן הדבר..."

ואו הודיעו אנשים על החטיפה. האיש נעצר, הילד הוחזר להורי העלמה, ובקרוב יתקיים משפט. הלך הרסון ופירסם את הכרוז בעל התוכן המזועזע והוא אומר: "אדרבא, יבוא מישהו ויוכיח, כי אין אני צודק, כי לא כן הדבר..."

המעמד השני

מאבק צמוד

בימי תנועת המרי דגלו אנשי "הש- מר הצעיר" במאבק צמוד לעלייה — יש להילחם על קליטת עליה בלבד. השבוע הדיגימו את לורתם בנוסח חדש — מאבק צמוד נגד קליטת עלייה.

שיתוף עברייני: קיבוץ "הש- מר הצעיר" מעברות, הנמצא ליד הכביש הראשי חיפה-ת"א, כחמשה קילומטר צפון- נה מפרשת הדרכים לנתניה, היה הקיבוץ היחיד בארץ, בו חיו גם משפחות ערביות, בני השבט "באנה". כשפרצה המלחמה, נט- שו הערבים את בתיהם, סמכו על הבטחת אנשי "מעברות", שישמרו על רכושם ש- הוספר, כך קרה, ששורת בקתות החומר, הראויות לשיכון, נשארו ריקות — והאד- מות שבסביבה עובדו ע"י הקיבוץ.

כפר ושמו גורן: מאה ועשרים ק"י לומטר צפונה ממעברות, חמש מאות מטר מגבול הלבנון, התיישבו 130 משפחות ער- לים תימניות במושב סלעי ושמום — קר- אוהו גורן וניסו להתפרנס מעיבודו ועבודות ייעור בשטח.

אחר לאם החסד, שניתן במחנה ראש העין, היה השנוי יסודי. התימנים, שהם עובדים חרוצים מטבעם, נתאכזבו מהבטחות שואו של עבודה קלה, פרנסה בטוחה — החלו רעבים לתתם. יו"ר הוועד שהורבה

סימני חבלה, החלו לחקור בקדחתנות. מברקים פנימיים שהועברו לתחנות המש- טרה ברחבי הארץ, הכילו הוראות לעצור מכונית משא אלמונית, שאת זהותה מסר האיש, ושנוסעיה נאשמים בשוד.

אין טעם לחקור — המתלונן הוא רמאי! נאמר במברק חוזר, שנתקבל כע- בור שעה קלה ממשטרת ירושלים. הוברר, כי הוקן, הציג את עצמו כעולה מגרמ- ניה-חושב באר-שבוע, מנסה בפעם השניה להוציא כסף במרמה מן... המשטרה.

גם במשטרת ירושלים סיפר את אותה מעשייה, ובהמלצת המשטרה קבל בגדים וסיוע מעזרה סוציאלית, וכן כסום כסף "ממגבית פנימית" שערכו בנייהם מספר שוטרים — ונעלם.

בימים הקרובים יועמד "הנשדד" לדין באשמת מסירת ידיעות כוזבות למשטרה.

הקאמו לא שילם

ערב אחד הופיע בביתו של חנוך הרצ- ברג, סבה, המתגורר בתל-אביב, מכרו מימים עברו, בן לעיירה ולשצייקי, שעל הגבול הפולני-הצ'כי. המכר, יורה לוקאי, הגיע לארץ לפני כשנה וחצי, ואילו הרצברג הגיע מספר חודשים לפניו. שניהם הכירו איש את רעהו מאז התגוררו בזלשצייקי; אחר כך גורשו שניהם על ידי הגרמנים ושוב נפגשו במחנה ריכוז. מאז תום המלחמה לא ראו איש את רעהו ושוב נפגשו פעם, בדרך מקרה, בתל-אביב.

הביקור הפתאומי של לוקאי בדירתו של הרצברג הפתיע במקצת את הטבת, אך הוא חשב, כי ודאי עניין חשוב הביא אליו את בן עיירתו, בשעת הערב. ואמנם היה זה עניין חשוב. לוקאי ביקש מהרצברג סכום של 2000 לירות. "אני במצוקה ויש לי צורך בכספים" — הסביר לחברו הטבת. "מנין אקח סכום כזה?" תמה הרצברג. "הייתי רוצה לעזור לך, אך מנין אקח?". "לא מענין אותי מנין תקח", אמר לוקאי, "אם לא אקבל את הכסף אלשין עליך, כי היית 'קאפו' במחנה ריכוז... אתה יודע מה עושים עתה לכל אלה..."

הרצברג נבהל. אם כך, גמר בלבו, אין לנו כלל שפה משותפת. הוא פנה לבן ה- צעירה: "כל עוד אמרת, כי באת אלי כבן עיירתנו, לשם הלואה, ניחא. יכולתי להבין. אולם סחיטה? לא, לא אתן לך פרוטה". "לא תתן?" אמר לוקאי בחיך שטני, "אס- פר כיצד התאכזרת אלי ולעצורים אחרים במחנה. אסדר אותך..."

עלה רעיון במוחו של הרצברג. הוא שקע בכיכול במחשבות והשיב: "אם כן, אני מסכים".

הם קבעו פגישה למחרת היום. עליהם היה להיפגש בבית קפה, לשם צריך היה הרצברג להביא את 2000 הלירות.

עוד באותו לילה הלך הרצברג למשטרה, וסיפר על מעשה האיום. אותו ערב, כא- שר נפגשו השנים בבית הקפה, ערכו שוט- רי חיטש מארב ללוקאי. כמחץ כמחץ ימים נפתח תיק פלילי נגדו באשמת סחיטה.

השבוע עמד לוקאי, בפני השופט החוקר, ד"ר כהן מגור, כשהקצין יהושע בן ארי תובע, ועורך דין מ. ריטרמן מלמד עליו טניגוריה. טענתו של הסניגור, הגם שהת- בטאה ברמזים בלבד, היתה, כי הרצברג היה אמנם "קאפו" במחנה הנידון וכי מת- נהלת חקירה נגדו. אולם הקצין בן ארי טען לעומתו, כי אין הדבר משנה מאומה. החוק, הסביר התובע, הגדיר את מעשה הסחיטה כשלעצמו מבלי להכנס לעובדה אם "היה מקום" לסחיטה. יהיה הקרבן אשר יהיה — הסחיטה היא פשע. השופט החליט להעביר את דינו של לוקאי לבית הדין המחוזי.

השבוע עמד לוקאי, בפני השופט החוקר, ד"ר כהן מגור, כשהקצין יהושע בן ארי תובע, ועורך דין מ. ריטרמן מלמד עליו טניגוריה. טענתו של הסניגור, הגם שהת- בטאה ברמזים בלבד, היתה, כי הרצברג היה אמנם "קאפו" במחנה הנידון וכי מת- נהלת חקירה נגדו. אולם הקצין בן ארי טען לעומתו, כי אין הדבר משנה מאומה. החוק, הסביר התובע, הגדיר את מעשה הסחיטה כשלעצמו מבלי להכנס לעובדה אם "היה מקום" לסחיטה. יהיה הקרבן אשר יהיה — הסחיטה היא פשע. השופט החליט להעביר את דינו של לוקאי לבית הדין המחוזי.

השבוע עמד לוקאי, בפני השופט החוקר, ד"ר כהן מגור, כשהקצין יהושע בן ארי תובע, ועורך דין מ. ריטרמן מלמד עליו טניגוריה. טענתו של הסניגור, הגם שהת- בטאה ברמזים בלבד, היתה, כי הרצברג היה אמנם "קאפו" במחנה הנידון וכי מת- נהלת חקירה נגדו. אולם הקצין בן ארי טען לעומתו, כי אין הדבר משנה מאומה. החוק, הסביר התובע, הגדיר את מעשה הסחיטה כשלעצמו מבלי להכנס לעובדה אם "היה מקום" לסחיטה. יהיה הקרבן אשר יהיה — הסחיטה היא פשע. השופט החליט להעביר את דינו של לוקאי לבית הדין המחוזי.

היודי הפואבי

כרוז בלתי-רגיל הופץ בימים אלה על- ידי עולה חדש מצרפת בשם רוברט הרסון מנתניה. הרסון שלח את הכרוז למערכות העתוניים, ולכמה אישים הנודעים, לדעתו, בדבר: זרמה אישית-אינטימית. שגררה אחריה פרסום בעתוניים, אשר לדעת הרסון, פגעה מאד בכבודו.

ולמען האמת הרי פרטי המקרה, מת- חיל רוברט הרסון את הודעתו לצבור,